

1

Què és el pitjor que pot passar quan et fan sortir a la pissarra a corregir un exercici de matemàtiques? Que no sàpigues ni per on començar? No. Que t'equivoquis? No. Que et quedis en blanc? Tampoc. El pitjor que et pot passar quan surts a corregir un exercici de matemàtiques a la pissarra és que, just abans d'escriure el resultat final, se t'escapi un pet. I no qualsevol pet, sinó un pet enorme, desproporcionat, sorollós i pudent. I això, per més bèstia que us sembli, és el que li va passar al Samuel Antena, més conegut per tothom com a Sam Antena.

Després del pet del Sam, hi va haver un instant de silenci. Va ser d'aquella mena d'instants que s'allargassen fins a convertir-se pràcticament en una estona. I el llest del Lu Adelberg va aprofitar per assegu-

rar que el Sam era un porc. Tot seguit, fora de la mestra, que es mirava el Sam amb els ulls com unes taronges, la classe sencera va embogir. Tothom reia. Hi havia gent que cridava i n'hi havia altres que, a causa de les rialles, tenien atacs virulents de tos. Fins i tot el Sam va acabar rient, més pels nervis que per una altra cosa.

—Que porc! —va tornar a assegurar el Lu Adelberg—. Quin fàstic!

El Sam, allà plantat al mig de la pissarra, va mirar fixament el Lu amb ganes de matar-lo o, si més no, d'escanyar-lo una mica. Com podia ser tan desgraciat? No en tenia prou de fer-ho tot sempre bé? No en tenia prou de ser una mena d'heroi de l'escola de tot Galerna? Després de mirar el Lu, el Sam es va fixar en la Lili, que era l'excepció. Ella no reia, segurament perquè era més llesta que els altres i s'adonava que l'autor del pet no s'ho estava passant gens bé.

—Prou! —va dir finalment la mestra mentre movia els braços per fer entendre que volia que tothom es tranquil·litzés una mica.

No va ser fàcil que els alumnes recuperessin la calma. Al Sam, aquell instant convertit en estona se li va fer etern. Estava convençut que per sempre més seria l'alumne que es va tirar un pet a la classe de matemàtiques. I fins i tot va arribar a pensar que aquell pet el perseguiria tota la vida. Ja es veia passejant per Galerna assenyalat per tots els veïns: «Mira, el del pet.» «Sam, explica'ns com va anar...» «Sam, torna-ho a

fer...» Però s'equivocava. I tant que s'equivocava. El que va passar tot seguit va fer que el pet del Sam Antena passés ràpidament a la història i, poc després, a l'oblit.

Quan la mestra va tenir la situació mínimament controlada, va voler fer un discurset per acabar de posar les coses a lloc. Quan una mestra té la dèria de fer discursos, mai no perd una ocasió per fer-ne un. I aquella era una gran ocasió.

—Això que li ha passat al Samuel —quina mania de dir-li Samuel, perquè mira que és fàcil dir Sam!— li pot passar a qualsevol —va assegurar—. A vegades, segons el que hem menjat, el nostre organisme...

Però la pobra dona no va poder acabar la frase. Després d'una ganyota horrible, a la mestra se li va escapar un pet que va convertir el del Sam en pura anècdota. Va ser un pet infinit i estrany, com de concert de timbal de juguina.

Hi va haver un altre instant de silenci brutal a causa del desconcert, i mentre aquell silenci durava i ningú no sabia ben bé què calia fer, la cara de la mestra va esdevenir un poema (un poema dels dolents,

d'aquells que fan rimar *llibertat* amb *bocabadat* i coses així). La pobra dona fins i tot es va haver de recolzar a la seva taula per no caure.

Sortosament per a la mestra, just en el moment que van esclatar les rialles i els crits una altra vegada, va sonar el timbre que anunciava l'hora de sortir al pati i tothom va començar a desfil·lar cap a la porta.

El Sam va ser dels darrers a sortir de classe, i quan va aconseguir arribar al pati va notar una pudor terrible.

Era per no creure-s'ho. Tots els alumnes de l'escola, uns en petits grups i uns altres en grups més grans, es tiraven pets. Llargs, curts, rítmics i arrítmics, pets de por i pets salvatges. N'hi havia uns que havien organitzat un concurs de pets. I, evidentment, tothom assegurava que el rei absolut dels pets era el Lu, que era capaç d'entonar l'*Himne a l'alegria* del grandíssim Beethoven combinant pets i uns estranys sorolls que feia posant la llengua al paladar, mentre amb les mans feia com si dirigís una gran orquestra. Fins i tot costava respirar.

De cop, sortint de no se sap on, la directora de l'escola va comparèixer al mig de la pista de bàsquet, va escriu-dassar tothom i va donar per acabat el pati.

—Qui ha començat això? —demanava a crits—. Qui ho ha començat?

—El Sam Antena —va dir el Lu Adelberg.

—El Samuel Antena —va confirmar la mestra.

—Vine immediatament amb mi, Sam! —va dir la directora—. Això és intolerable!

El Sam se'n va anar darrere de la directora. Es va girar un parell de vegades cap als seus amics, que, en general, feien cara de dir «ho sento», i també es va girar cap al desgraciat del Lu, que era un bocamoll i que callat hauria estat molt millor. De tota manera, com que visitava sovint el despatx de la directora, el Sam ja sabia que després de quatre crits aquella dona sempre es relaxava i, llavors, fins i tot era possible poder començar a parlar amb ella. No és que fos mala persona ni res d'això; simplement era cridanera. Com molts adults, tenia la trista mania d'escriu-dassar la gent, especialment si per «gent» entenem «nens». És molt difícil saber si aquesta mena de gent crida

perquè creuen que el que diuen s'entén millor o per alguna mena d'estrany complex que els porta a pensar que la gent no els vol escoltar.

—Samuel, això sí que no t'ho penso permetre —va dir molt seriosa just en el moment que va entrar al seu despatx.

—Jo no volia... —es va atrevir a dir el Sam, que ja sabia que quan els grans li deien Samuel volia dir que estava a punt de tenir un problema.

—Calla, seu i escolta'm bé —el va tallar la directora—. Hi ha uns mínims de convivència. Hi ha unes normes d'educació i de respecte cap als altres que no podem...

Però abans de poder acabar aquella frase, tal com li havia passat a la mestra, aquella bona dona, amb els seus cent disset quilos d'humanitat, va deixar anar un pet que la va aixecar un pam i mig de la cadira on seia. I amb els seus cent disset quilos no era gens fàcil voleiar gràcilment sobre la cadira.

—Jo no volia... —va ser tot el que va poder dir la directora.

Era el moment del Sam.

—Ho veu? Ja li ho he dit. Jo tampoc no volia...

La directora va obrir la finestra per poder respirar amb una mica de tranquil·litat i, després, mentre es ventava amb una mà, es va girar cap al Sam.

—Ves, ves a la teva classe —i llavors, com si el que havia dit no fos prou clar, va assenyalar la porta del seu despatx dramàticament—. Ves!

El Sam no s'ho va fer dir dues vegades. Va obrir la porta mentre intentava no riure i va enfilar el passadís en direcció a la classe.

A mesura que s'hi apropava, anava sentint rialles, crits i pets. I pudor, més i més pudor. Una pudor absolutament anormal, com de vàter embussat de feia anys o de cort de porcs barrejada amb contenidor orgànic abandonat.

Quan va arribar a la classe, es va adonar que el caos era total. Allò era un drama. A tothom, sense excepció, se li escapaven els pets. I, de tant soroll, els vidres de les finestres tremolaven. Allò era incontrolable, i la mestra intentava tapar-se el nas i la boca amb un mocador, mentre l'Anna Resta, que era molt fina, vomitava dins d'un armari, perquè a ella tot allò dels

pets li feia una angúnia terrible i, quan sentia angúnia, sempre vomitava.

Enmig de tot aquell desastre, de cop, es va sentir la veu de la directora que venia dels altaveus instal·lats als passadissos.

—Tothom al pati —va dir la bona dona—. Totes les classes han de sortir ordenadament al pati.

Bé, ordenadament és un dir, perquè, tal com estava la situació, els passadissos de l'escola es van convertir en una mena de formiguer impossible i pudent. Era tanta la pudor que feia als passadissos que fins i tot costava respirar.

Quan totes les classes van ser al pati de l'escola, la directora va tornar a fer acte de presència. Aquesta vegada la dona portava un megàfon a la mà per tal que tothom la pogués sentir. Segurament, creia que, com més volum, més fàcil era que s'entengués el que deia.

—Atenció, atenció... No sabem què està passant. Tota l'escola es veu afectada pels... pels... pels gasos.

—Gasos? —va preguntar un dels amics del Sam.

—Sí, es refereix als pets —li va aclarir el Sam.

—A veure —va dir la directora amorrant-se al megàfon—, ens han trucat de l’Ajuntament per dir-nos que a tota la ciutat està passant el mateix que a l’escola. No se sap per què tothom està fent uns... uns... —En aquest punt va ser molt obvi que la directora sentia una certa vergonya que li impedia dir la paraula *pets*—. Bé, tothom està com nosaltres —va dir finalment—. A secretaria ja estan trucant als vostres pares i us anirem cridant a mesura que vagin arribant.

—Ja és mala sort —va dir el Sam.

—Mala sort de què? —li va demanar el company que en aquell moment tenia al costat mentre intentava que els pets que se li escapaven deixessin entendre el que deia.

—Perquè és divendres a la tarda —va aclarir el Sam—. Si fóssim al matí, ens hauríem estalviat unes quantes classes!

—Potser dilluns encara duraran els pets —va dir, esperançat, aquell company mentre se li escapava un pet escandalós—. Espero que a Ventada no hi hagi pets.

Només faltava això! Ventada! Aquell cap de setmana els de l’equip de futbol de l’escola, és a dir, tots els amics

del Sam, havien d'anar a Ventada perquè jugaven la final de futbol infantil del campionat interescolar. «Pets a sac, i sense els amics!», va pensar el Sam. Allò era un desastre de proporcions cada vegada més sòlides.

A mesura que els pares dels més petits van començar a arribar a l'escola, el pati es va anar buidant fins que només van quedar els que se n'anaven sols cap a casa, que, en general, eren els grans de l'escola.

—Bé, ja podeu marxar —els va dir la directora—, però aneu-vos-en directament cap a casa. Res de voltar per Galerna.

El Sam i els seus amics van anar desfilant i, evidentment, no van fer ni cas del que els va dir la directora. El divendres, sortint de l'escola, sempre feien un volt pel carrer Major de Galerna. I si aquella tarda no anaven a voltar per Galerna no era pel que havia dit la directora, sinó perquè tot l'equip de futbol havia d'anar a la plaça del Pou, on els esperava una furgoneta per portar-los a Ventada.

El Sam, que ja preveia un cap de setmana estrany com pocs, va decidir que, si més no, acompanyaria els seus amics a la furgoneta.